

at det ærede Medlem, som tænker over Politik, og som synes at tænke klart og vidt, naar det gælder Politik, ikke forstaar, at det er en Sag af en ganske egen Beskaffenhed. Det er ganske umuligt ikke at gaa videre i denne Sag, naar man overhovedet vil drive Politik her til Lands. Det er den almindelige Valgret, det gælder, og naar det er den, det gælder, kan det slet ikke nytte at holde igen. Det ærede Medlem sagde ved 1ste Behandling, at Landstingets Stilling skulde være den at regulere, ikke at hemme. Det er ganske rigtigt, det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, men netop derfor nytter det ikke, naar det gælder almindelig Valgret, at holde igen, for den almindelige Valgret forlanger alt. Ja, det Ord er ikke af mig, det er 70 Aar gammelt og blev brugt af en fransk Statsmand, som var overordentlig konservativ, nemlig Guizot. Han sagde en Gang, at det ikke kunde nytte noget — Ordet er blevet staaende —, at man vil give Demokratiet en Andel, for Demokratiet, den almindelige Stemmeret tog det hele, maatte og skulde have det hele. Det sagde en fransk konservativ Politiker for mindst 70 Aar siden, og naar det ærede Medlem tror, at det kan nytte paa dette Punkt at standse eller holde igen, tager han derfor fejl. I konstitutionelle Lande baner den almindelige Valgret sig Vej, man maa give den det hele, saa paa dette Punkt vil Modstanden ikke nytte, selve den Tingene iboende Magt, selve det konstitutionelle Liv vil fordre, at den almindelige Valgret føres igennem. Man kan naturligvis spille Tiden, men man kan ikke hemme Bevægelsen. Der gives ikke den Dæmning, der til syvende og sidst kan holde Stand mod den almindelige Valgret. Men naar jeg ser, hvorledes det er gaaet i denne Sag, forstaar jeg meget godt, at det ærede Medlem har troet, at han kunde magte den almindelige Valgret. Naar jeg ser, hvorledes de, som skulle staa paa den almindelige Valgret og forsvare den, have baa-ret sig ad, forstaar jeg meget godt, at det ærede Medlem har troet, at den almindelige Valgret ikke var en Løve, som ikke kunde tæmmes, men et langt blidere Husdyr, som man meget godt kunde komme ud af det med. Sagen er jo den, at de Indrømmelser, der ere gjorte fra Regeringspartiet, ere saa store, at det meget vel kan forstaas, at det ærede Medlem og hans Venner have troet, at naar det gav saa meget, vilde det ogsaa give mere. Det ærede Medlem har jo opnaaet den Ind-

rømmelse, han ønskede, og har slaaet det fast nu i Aften. Der er ingen Grund for mig til ikke at understrege det. Hvor han troede, at Sagen mulig vilde strande, overgav man ham netop det, han ønskede. De privilegerede Vælgeres Stilling fik han, som han vilde have den, gennem det Forslag om Amtsraadene, som Reformpartiet har stillet, og som findes aftrykt i Betænkningen. Dette Forslag, hvorefter der skal vælges gennem to delegerede fra Sogneraadene og en privilegeret Vælger, vil i Virkeligheden sikre en konservativ Majoritet i Amtsraadene for en Tid, som man ikke for Øjeblikket kan bestemme. Det er sikkert nok, at med dette Forslag, som Højres Ordfører ikke betakkede sig for paa anden Maade, end at han ikke vilde have det alene, er de privilegerede Vælgeres Stilling sikret. Naar det ærede Medlem og hans Venner have faaet denne Indrømmelse, begriber jeg ikke, hvorfor de ikke skulde kunne tro, at de kunne faa mere. Saaledes ere altsaa Godsejernes Interesser frelste i Amtsraadene ved det, Reformpartiet har tilbudt, og jeg kan ikke nægte, at naar jeg ser, at de to Partier ikke ere blevne enige, synes jeg, det er den mærkeligste Mangel paa politisk Forstand, jeg nogen Sinde har oplevet. Mig er det fuldstændig ubegribeligt, at man, naar man er gaaet en Mil fra hver Side, ikke ogsaa kan gaa de sidste 100 Alen for at mødes. Jeg troede, at der kun var kommet en Kurre paa Traaden mellem de elskende, og at ikke selve Traaden var bristet. Men paa den anden Side er der faldet Udtalelser baade i det andet Ting i Formiddags og ogsaa her i Aften, som give mig en anden Tro, nemlig, at der i Virkeligheden her er opstaaet en Uoverensstemmelse, man ikke kan komme ud over. Jeg har hørt Reformpartiets Ordfører i Folketinget sige, at han hverken kunde gaa ind paa 40-Aars Skellet eller Skatteprocentens Fiksering, begge disse to Forslag afviste han. Begge disse Forslag ere ogsaa afviste, saa vidt jeg forstod af Ordføreren for Regeringspartiet her i Salen. Han sagde i sin Tale noget om det, man kalder Venstre, og jeg antager, at han dermed mente sit eget Parti. Jeg har ogsaa forstaaet den højtærede Konsellspræsident saaledes, at han paa disse to Punkter ganske afviser de frikonservatives Forslag. Skønt altsaa de frikonservative have gjort et Tilbud, og Reformpartiet har gjort et Gentilbud, er der dog endnu en Uoverensstemmelse mellem de to Parter til Stede. Det, man da for Øjeblikket maa interes-